

(Recension Nerikes Allehanda 090228)

Vilken glöd när Josef blir Arne!

TEATER

I rollen: Josef Säterhagen

Regi: Niklas Falk

Musik: Anders Peev

Länsteatern, En trappa upp

(Spelas t o m 5 mars)

+ + + +

Arne Ottosson var en av De ovanliga. Han kom att kallas "Arne på båten" eftersom han i trettioårsåldern sålde sin lanthandel och bosatte sig på en ångbåt. Han var vad man brukar kalla ett original, som inte ville vara ett kugghjul i maskineriet, utan värdesatte friheten mer än fint jobb, segelbåt och sommarstuga.

När vi möter honom i Josef Säterhagens skepnad har han hunnit bli 85 år gammal och har flyttat runt i Värm-

land i stort sett hela livet. I båt, bil, husvagn och ruckel har han bott, alltid i sällskap av sina älskade katter.

"Jag pratar med katterna, inte med mig själv", säger han, och kattägarna i publiken ler igenkännande.

Rekvisitan på scenen på Länsteaterns fina bakficka vid namn En trappa upp är enkel; det är precis så enkelt som Arne ville bo. Han säger att det inte finns någonstans där det är mysigare att bo än i hans "komposthög", inte ens i ett slott.

Det som riktigt höjer denna föreställning, förutom materialet som utgörs av Arnes egna funderingar, är Säterhagens förmåga till timing och inlevelse. Han spelar inte, han reciterar inte - han är Arne Ottosson, och

dialekten har han satt på pricken. (Ett imponerande skägg har han dessutom anlagt!)

Det är till och med något med blicken som känns igen från förlagan. Jag imponeras stort av hur han levererar tankefragment, filosofiska brottstycken om livet, och låter dem porla i en medvetandeström som aldrig någonsin känns repeterad eller skriven.

Enkla, lugna gester men plötsligt kan glöden börja lysa i ögonen på honom och rösten blir starkare.

Han pratar om Jesus, en enkel man, en djurvän. Arnes hemsnickrade tro baseras på naturlagarna, berättar han, och det finns definitivt en stor dos moraltänkande i det han säger. Man skall inte döma andra, menar han,

och han om någon fick väl uppleva hur det känns att bli dömd av det övriga samhället.

"En är ett irritationsmoment", säger han.

Men det verkar inte som om den insikten störde honom nämnvärt. Efter sig har han inte lämnat något materiellt, ej heller några världsomvälvande upptäckter, men däremot minnena av en mänsklig värme som annars är svår att hitta när man springer för livet i ekorrhjulet.

ÅSA JONSEN